

Sygn. akt II Ca 75/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 21/04/2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. P.

przeciwko (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 16 grudnia 2015r. sygn. akt I C 2942/14

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. we F. na rzecz powódki E. P. kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Henryk Haak SSO Wojciech Vogt SSO Marian Raszewski

II Ca 75/16

UZASADNIENIE

Powódka E. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego A (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. kwoty 8.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa nie kwestionując zasady swojej odpowiedzialności i podnosząc, iż wypłacone powódce w wysokości 2.000,00 zł zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej krzywdy.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. zasądził od pozwanego (...) S.A. Oddział w P. z siedzibą w W. na rzecz powódki E. P. kwotę 5 000,00 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 741,80 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu. Oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 2000 zł , w zakresie kosztów postępowania i w zakresie przyznania ustawowych odsetek od należności głównej od dnia 1 września 2014 r. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania , to jest art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu dowolnych oraz sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleń. Zarzucił również naruszenie prawa materialnego – art. 445 § 1 k.c., 481 k.c. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd również prawidłowo ustalił zakres krzywdy doznanej przez powódkę. Wskazał dowody, na których się oparł i jego ustalenia są zgodne z tymi dowodami.

Ustalony przez Sąd zakres doznanej przez powoda krzywdy w żadnym zakresie nie jest dowolny i znajduje pełne uzasadnienie w dokumentacji medycznej i opinii występujących w sprawie biegłych.

Sąd Rejonowy bardzo precyzyjnie ustalił jakich obrażeń doznała powódka w wypadku komunikacyjnym z dnia 21 czerwca 2013 r. Ustalenia te – wbrew zarzutom zawartym w apelacji – są zgodnie z opinią biegłego, dokumentacja lekarską i zeznaniami powódki. Mają więc silne zakotwiczenie w zabranym w sprawie materiale dowodowym. Należy zaznaczyć, że Sąd oceniając wysokość należnego zadośćuczynienia wziął pod uwagę, że powódka nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie długotrwały uszczerbek i to w wysokości 2,5 %. Sąd wziął również pod uwagę – co pomija skarżący - czas trwania i intensywność dolegliwości bólowych doznanych przez powódkę, co znajduje pełne potwierdzenie w opinii biegłego. Sąd również wyraźnie rozgraniczył dolegliwości powódki związane z wypadkiem i te, które były związane z jej chorobą przed wypadkiem, co wynika z treści uzasadnienia Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy nie naruszył również prawa materialnego. Apelujący błędnie zakłada, że brak trwałego uszczerbku na zdrowiu nie uzasadnia uznania, że krzywda jakiej doznał powód wymaga rekompensaty kwotą 7.000 zł. Również w tym zakresie Sąd Rejonowy swoje stanowisko prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił biorąc pod uwagę cały zakres krzywdy, której doznała powódka. .

Ekspozycja w apelacji nie doznanych przez powódkę krzywd nie może pomniejszyć doznanych cierpień, za które służy stosowne zadośćuczynienie.

Kwotę przyznanego zadośćuczynienia Sąd Okręgowy uznaje za odpowiednią do doznanych przez powódkę cierpień i niedogodności związanych z wypadkiem. Należy podkreślić, że kwota zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny

i nie może być symboliczna. Natomiast zdrowie człowieka jest dobrem zbyt cennym, żeby deprawować jego wartość przez przyznawanie zadośćuczynień o charakterze symbolicznym.

Skarżący podnosi, że odsetki powinny być zasądzone od chwili wyrokowania. Pogląd ten nie jest trafny i zdecydowanie sprzeczny z treścią art. 481 k.c. Z art. 481 k.c. wyraźnie wynika, że odsetki należą się za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Nie ulega wątpliwości, że wyrok zasądający zadośćuczynienie jest wyrokiem deklaratoryjnym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego II CSK 595/13, Lex 1504837).

W wyroku z dnia 18 września 1970 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że z charakteru świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swojej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika (II PR 257/70, OSN C 1971, z.6, poz. 103). Jest to moment wymagalności świadczenia, które zresztą powstało wcześniej, bo w momencie wyrządzenia szkody. Zobowiązany niespełniając świadczenia w tym terminie dopuszcza się opóźnienia, za które należą się odsetki ustawowe.

Sąd Okręgowy nie podziela poglądu, że w takiej sytuacji odsetki należą się od chwili wyrokowania. Obowiązek zapłaty zadośćuczynienia powstał w chwili wyrządzenia szkody, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia od momentu wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. W literaturze broniący jest pogląd mocniejszy, mówi się mianowicie że w wypadku czynu niedozwolonego zobowiązanie dłużnika powinno być spełnione niezwłocznie, a wynika to z właściwości zobowiązania (por. Marcin Lemkowski, *Odsetki cywilnoprawne*, Warszawa 2007.s, 271 – wówczas odsetki byłyby liczona od dnia szkody).

Także ustalenie wartości szkody według cen z chwili wyrokowania nie uzasadnia zasądzenia odsetek od dnia wyrokowania. Takie podejście pomija zupełnie fakt, że przez pewien czas osoba odpowiedzialna już opóźniała się ze spełnieniem świadczenia odszkodowawczego, być może w innej wysokości – ustalonej według daty wyrządzenia szkody. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane aby zadośćuczynienie należne powodce w chwili wyrządzenia szkody miało być niższe niż w chwili wyrokowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zgodnie z art. 385 k.p.c., należało orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Henryk Haak Wojciech Vogt Marian Raszewski